

ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมความรุนแรงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

โรงเรียนมัธยมสิริวัณวรี ๓ ฉะเชิงเทรา

Factors Affecting Violent Behaviors of Secondary School Students in Matthayomsiriwanwari 3 Chachoengsao School

สุปรียา ชำนาญพุดิพร*

เพ็ญประภา นาเคน

อัญชลิกา เฟื่องฟุ้ง

ภัทราวดี มากมี

วิทยาลัยวิทยาการวิจัยและวิทยาการปัญญา มหาวิทยาลัยบูรพา

*e-mail: preechapaya@gmail.com

Supreecha Chumnaphuttiphon

Penprapa Naken

Anchalika Fuangfung

Pattrawadee Makmee

College of Research Methodology and Cognitive Science, Burapha University

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ (1) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมความรุนแรงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสิริวัณวรี ๓ ฉะเชิงเทรากับความผูกพันทางจิตกับครอบครัว การเปิดรับสื่อที่มีความรุนแรง และการพบเห็นเหตุการณ์ที่รุนแรงในชุมชนและ (2) เพื่อค้นหาตัวแปรทำนายพฤติกรรมความรุนแรงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนมัธยมสิริวัณวรี ๓ ฉะเชิงเทรา กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 210 คน เครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูล ได้แก่ แบบสอบถามปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมความรุนแรงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสัมประสิทธิ์การกระจาย ค่าความเบ้ความโด่ง และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ตัวแปรการพบเห็นความรุนแรงในชุมชนและตัวแปรการเปิดรับสื่อที่มีความรุนแรงมีความสัมพันธ์พหุคูณกับตัวแปรพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงเท่ากับ .87 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ตัวแปรการพบเห็นความรุนแรงในชุมชน และตัวแปรการเปิดรับสื่อที่มีความรุนแรง ร่วมกันทำนายตัวแปรพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง ได้ร้อยละ 76 ตัวแปรทำนายพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงที่มีค่าการทำนายสูงสุด คือ ตัวแปรการพบเห็นความรุนแรงในชุมชน ที่สามารถทำนายพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงได้ร้อยละ 87

คำสำคัญ: พฤติกรรมความรุนแรง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนมัธยมสิริวัณวรี ๓ ฉะเชิงเทรา

Abstract

The research purposes were (1) to study a multiple relationship between violent behaviors of students in junior high school Matthayomsiriwanwari 3 Chachoengsao School, emotional bounds within a family, violent media exposures, and experiences of being witnessed to the violence in a community, and (2) to find out variables used to predicate the violent behaviors of students in junior high school Matthayomsiriwanwari 3 Chachoengsao School. The sample was 210 students studying in the lower secondary school in 2nd semester of 2015 academic year. The research tool used in collecting data was a questionnaire inquiring about factors affecting violent behaviors of junior high school students. Statistics used in analyzing data were mean, standard deviation, distribution coefficient, skewness and kurtosis, and multiple regression analysis. The results revealed that variables related to experiences of being witnessed to the violence in a community and violent media exposures (MED) had a multiple relationship with violent behaviors at .87 with significantly statistical difference at .01 level. The variables of social observation in community (SOC) and violent media exposure could predicate the degree of violent behaviors in the community (VIO) for 76 percent and can predicate the behaviors of violence (VIO) for 87 percent.

Keywords: Violent Behaviors, Secondary School Students, Matthayomsiriwanwari 3 Chachoengsao School

บทนำ

ปัจจุบันข่าวการใช้ความรุนแรงในครอบครัวมีให้เห็นได้ทุกวันไม่ว่าจะเป็นทางสื่อโทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ กระทั่งสื่อออนไลน์ที่เข้าถึงได้ทุกวัย อย่างกรณีข่าวการใช้ความรุนแรงภายในครอบครัว ลูกฆ่าพ่อแม่บังเกิดเกล้า หรือแม้กระทั่งพ่อแม่ฆ่าลูกที่เป็นสายเลือดของตนเองเป็นต้น (National Economic and Social Advisory Council, 2001)

ความรุนแรงบางอย่างเป็นผลมาจากความคิด ความเชื่อของคนในสังคมที่กระทำระหว่างกัน บางอย่างเกิดจากภาวะจิตใจที่ผิดปกติของคนในสังคม บางอย่างเป็นความรุนแรงที่กระทำระหว่างคนใกล้ชิดและบางอย่างเป็นภัยทางสังคมซึ่งพบเห็นได้บ่อยขึ้นในปัจจุบัน การกระทำรุนแรงอันเกิดจากความคิด ความเชื่อของคนในสังคม เป็นสิ่งละเอียดอ่อน บางอย่างแฝงมากับความเชื่อในรูปแบบของค่านิยม หรือ สืบทอดผ่านทางวัฒนธรรมประเพณีในแต่ละสังคม จนเกิดการยอมรับและมักมองข้ามลักษณะความรุนแรงที่ปรากฏ การกระทำรุนแรงที่เกิดขึ้นระหว่างคนใกล้ชิด ปัจจุบันเป็นปัญหาใหญ่ของสังคม ซึ่งความรุนแรงที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่จะเกิดในครอบครัว โรงเรียน หรือ ชุมชนที่อยู่ใกล้ชิดกัน ลักษณะความรุนแรงมีตั้งแต่ดุด่าด้วยถ้อยคำลงโทษด้วยวิธีการแปลก ๆ ทำร้ายร่างกาย และคุกคามทางเพศ ส่วนใหญ่เกิดกับเด็กและผู้หญิง (National Economic and Social Advisory Council, 2001)

จากการศึกษาวิจัยต่าง ๆ ปรากฏว่าข้อมูลของการกระทำรุนแรงระหว่างคนใกล้ชิดที่น่าสนใจมีหลายประการ เช่น การข่มขืนผู้หญิงส่วนใหญ่เกิดกับวัยรุ่น คือ อายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป ในช่วงเวลา 18.00–24.00 น. ส่วนใหญ่เกิดเหตุในโรงแรมและเป็นการกระทำของญาติหรือเพื่อนสนิท โดยมักมีการดื่มสุราก่อนก่อเหตุเสมอ สำหรับการละเมิดทางเพศในโรงเรียน เด็กที่ถูกละเมิดทางเพศส่วนใหญ่มาจากครอบครัวที่ไม่อบอุ่นหรือแตกแยก และครอบครัวใหม่ไม่มีความสัมพันธ์อันดีต่อกัน โดยทางโรงเรียนไม่มีกฎระเบียบและวิธีการจัดการเรียนการสอนหรือมีความร่วมมือกับผู้ปกครองในการป้องกันปัญหา แม้แต่ในครอบครัวเองก็เกิดความรุนแรงในการอบรมเลี้ยงดู โดยเด็กจะได้รับการเลี้ยงดูด้วยวิธีการที่รุนแรงในด้านจิตใจและร่างกาย ที่น่าสนใจคือ ผลการวิจัยพบว่า เกิดการรับรู้ที่ต่างกันระหว่างเด็กกับผู้ปกครอง กล่าวคือ เด็กจะรับรู้ว่าจะถูกเลี้ยงดูด้วยวิธีการรุนแรงมากกว่าผู้ปกครองที่รับรู้ว่าได้กระทำรุนแรงกับเด็กและผู้หญิงที่ถูกกระทำรุนแรงในครอบครัวจะถูกกระทำรุนแรงทางจิตใจมากที่สุด รองลงมา คือ ทางเพศและทางร่างกาย ส่วนใหญ่ถูกกระทำโดยสามี (National Economic and Social Advisory Council, 2001)

โรงเรียนมัธยมสิริวัณวรี ๓ ฉะเชิงเทรา เป็นโรงเรียนหนึ่งซึ่งนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นที่ประสบกับปัญหาความรุนแรง ส่งผลกระทบต่อกระบวนการทางสังคมเป็นอย่างมาก ส่วนใหญ่เหตุการณ์การทะเลาะวิวาทในแต่ละครั้งมักจะมีผู้บาดเจ็บหรือแม้กระทั่งเสียชีวิต และรูปแบบการทะเลาะวิวาทนั้นมักจะเกิดขึ้นในที่สาธารณะ

เช่น ห้างสรรพสินค้า ป้ายรถประจำทาง บนรถประจำทาง เวทีคอนเสิร์ต โต๊ะสนุกเกอร์ ตลาดหรือบริเวณหน้าโรงเรียน เป็นต้น (Hongthong, 2007) สถิตินักเรียน นักศึกษาก่อเหตุทะเลาะวิวาทจากกองวิจัย สำนักงานยุทธศาสตร์ตำรวจ สำนักงานตำรวจแห่งชาติตั้งแต่ พ.ศ.2553-2555 จะเห็นได้ว่าในปี พ.ศ.2553 มีจำนวนนักเรียน นักศึกษาทะเลาะวิวาทถึง 2,662 ครั้ง ปี พ.ศ.2554 มีจำนวนนักเรียน นักศึกษาทะเลาะวิวาท 2,017 ครั้ง ที่มีจำนวนลดลงอาจเนื่องมาจากการเกิดอุทกภัยครั้งใหญ่ในช่วงปลายปี และปี พ.ศ.2555 (ข้อมูลระหว่างวันที่ 1 มกราคม ถึง 16 สิงหาคม 2555) มีจำนวน 1,222 ครั้ง และยังมีสถิตินักเรียน นักศึกษาก่อเหตุทะเลาะวิวาท สถานีตำรวจที่เกิดเหตุมากที่สุดจากกองวิจัย สำนักงานยุทธศาสตร์ตำรวจ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ จากปัญหาที่เกิดขึ้นดังกล่าว ปัญหาการก่อเหตุทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาเป็นปัญหาที่มีความรุนแรงมาก และเป็นปัญหาเรื้อรังที่ยังไม่สามารถหามาตรการป้องกันและแก้ไขได้อย่างชัดเจน ปัญหานี้ส่งผลกระทบต่อสังคมทั้งในด้านความปลอดภัยของชีวิต ความเสียหายต่อทรัพย์สินสาธารณะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งส่งผลกระทบต่อตัวเยาวชนเหล่านั้นในด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นผลการศึกษา หรือในด้านสุขภาพจิตของเด็กที่อาจจะเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนไปในทางก้าวร้าว รุนแรง ซึ่งอาจจะนำไปสู่การเป็นอาชญากรในที่สุด หากปัญหาดังกล่าวไม่ได้รับการป้องกันและแก้ไขอย่างถูกวิธี (Kongpreepan, 2001) ปัญหาการใช้ความรุนแรงเหล่านี้ปรากฏให้เห็นตามสื่อต่าง ๆ มากมายและวิธีการรับข้อมูลเหล่านี้ก็สามารถใช้ช่องทางต่าง ๆ ในการเลือกรับได้หลากหลายช่องทางโดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กที่อยู่ในช่วงวัยที่กำลังจะเปลี่ยนแปลงอย่างเช่นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กที่อยู่ในเขตพื้นที่ห่างไกล โรงเรียนมัธยมสิริวัณวรี ๓ ฉะเชิงเทราเป็นอีกโรงเรียนหนึ่งที่อยู่ห่างไกล พบว่า จากบันทึกพฤติกรรมนักเรียนของฝ่ายปกครองในแต่ละปีที่ผ่านมา พบว่านักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เป็นระดับชั้นที่มีประวัติในการบันทึกพฤติกรรมที่เป็นการกระทำที่ผิดต่อระเบียบของโรงเรียนมากกว่านักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยพฤติกรรมที่กระทำผิด เช่น ทะเลาะวิวาท ข่มขู่ ทุบตี เป็นต้น

ดังนั้น จึงเห็นว่าปัญหาการพฤติกรรมความรุนแรงของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นมีแนวโน้มที่จะรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ และยังคงส่งผลกระทบต่อผู้ที่เกี่ยวข้องและประชาชนทั่วไปเป็นอย่างมาก หากปัญหานี้ยังไม่ได้มีการป้องกันและแก้ไขก็อาจก่อให้เกิดความเสียหายทั้งที่ประเมินได้และไม่ได้สูงมากยิ่งขึ้น จึงมีความ

ต้องการที่จะศึกษาพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนมัธยมสิริวัณวรี ๓ ฉะเชิงเทรา เพื่อที่จะได้นำเอาผลการศึกษาไปเป็นข้อมูลหรือแนวทางในการหาสาเหตุหรือที่มา โดยการทำความเข้าใจและทราบถึงที่มาของปัญหาอย่างเจาะจงมากขึ้น และนำไปสู่มาตรการการป้องกัน แก้ไข รวมถึงลดความรุนแรงของปัญหาการใช้ความรุนแรงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนมัธยมสิริวัณวรี ๓ ฉะเชิงเทราอีกด้วย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมความรุนแรงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสิริวัณวรี ๓ ฉะเชิงเทรา กับความผูกพันทางจิตใจกับครอบครัว การเปิดรับสื่อที่มีความรุนแรง และการพบเห็นเหตุการณ์ที่รุนแรงในชุมชน

2. เพื่อค้นหาตัวแปรทำนายพฤติกรรมความรุนแรงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนมัธยมสิริวัณวรี ๓ ฉะเชิงเทรา

วิธีการวิจัย

กลุ่มประชากรได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 ของโรงเรียนมัธยมสิริวัณวรี ๓ ฉะเชิงเทรา จำนวนทั้งสิ้น 438 คน

กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 ของโรงเรียนมัธยมสิริวัณวรี ๓ ฉะเชิงเทรา จำนวน 210 คน ได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน โดยมีขั้นตอนในการสุ่มตัวอย่างดังนี้ กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง 20: 1 ตามแนวคิดของ Hair, Black, Babin & Anderson (2010) กล่าวคือ ควรใช้จำนวนหน่วยตัวอย่างอย่างน้อย 20 หน่วยต่อตัวแปรสังเกตได้ 1 ตัว เพื่อให้ได้ผลการที่เชื่อถือได้ กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง 20 คน ต่อ 1 ตัวแปรสังเกตได้ ด้วยการสุ่มตัวแปรทำนายทั้งหมด 3 ตัว จึงได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างขั้นต่ำเท่ากับ 60 คน เพื่อลดความคลาดเคลื่อน จึงเพิ่มกลุ่มตัวอย่างเป็น 210 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามที่พัฒนาขึ้นมาจากงานวิจัยของ Worakleap (2009) จำนวน 1 ฉบับ เป็นแบบสอบถามในเชิงปริมาณแบบพรรณนา เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ เกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมความรุนแรงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนมัธยมสิริ

วันวรี ๓ ฉะเชิงเทรา ซึ่งจะศึกษาถึงการแสดงพฤติกรรม ความรุนแรง (Violent Behavior) ของนักเรียน ความผูกพันทางจิตใจกับครอบครัว (Family Attachment) การเปิดรับสื่อที่มีความรุนแรง (Violent Media) และการพบเห็นความรุนแรงในชุมชน (Community Violent) โดยได้ดำเนินการสร้างตามลำดับขั้นตอนดังนี้

(1) ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี เอกสารและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมความรุนแรง (2) ศึกษาหลักเกณฑ์และวิธีการสร้างแบบสอบถาม จากตำรา เอกสารและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมความรุนแรง เพื่อนำมาปรับปรุงและสร้างแบบสอบถาม (3) สร้างแบบสอบถามตามหลักเกณฑ์ให้ครอบคลุมเนื้อหา โดยศึกษาจากแบบสอบถามและแบบทดสอบต่าง ๆ ที่มีลักษณะใกล้เคียง (4) นำแบบสอบถามให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่านเพื่อตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (5) นำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบจากผู้ทรงคุณวุฒิไปวิเคราะห์หาความตรงเชิงเนื้อหา พบว่า ค่าความตรงเชิงเนื้อหาเท่ากับ .86 (6) นำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบจากผู้ทรงคุณวุฒิ ไปทดลองใช้กับประชากรในโรงเรียนสนามชัยเขต สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 6 จังหวัดฉะเชิงเทรา ซึ่งเป็นโรงเรียนที่มีการจัดการเรียนการสอนที่มีความใกล้เคียงกับโรงเรียนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน และ (7) นำแบบสอบถามที่ทดลองใช้มาตรวจสอบให้คะแนนและหาความเที่ยงโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Taweewat, 1997) พบว่า ค่าความเที่ยงเท่ากับ .98 ทุกตัวแปร

แบบสอบถามชนิดปลายปิด แบ่งออกเป็น 6 ตอน ดังนี้ (1) ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นคำถามแบบเลือกตอบ (2) วัดพฤติกรรมความรุนแรงของนักเรียน (3) วัดความผูกพันทางจิตใจกับครอบครัว (4) วัดการเปิดรับสื่อที่มีความรุนแรง (5) วัดการพบเห็นความรุนแรงในชุมชน และ (6) วัดความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรกับปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมความรุนแรงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนมัธยมสิริวัณวรี ๓ ฉะเชิงเทรา ซึ่งเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า มี 5 ระดับ คือ มากที่สุด (5) มาก (4) ปานกลาง (3) น้อย (2) และน้อยที่สุด (1)

สำหรับการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมความรุนแรงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียน

มัธยมสิริวัณวรี ๓ ฉะเชิงเทรา กำหนดช่วงคะแนนเฉลี่ย โดยใช้เกณฑ์ของปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมความรุนแรง 5 ระดับ คือ 4.50-5.00=มากที่สุด 3.50-4.49=มาก 2.50-3.49=ปานกลาง 1.50-2.49=น้อย และ 1.00-1.49=น้อยที่สุด

เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองจากโรงเรียนกลุ่มตัวอย่าง ระหว่างวันที่ 9-12 เมษายน พ.ศ.2559 ได้แบบสอบถามฉบับสมบูรณ์กลับคืนมาจำนวน 210 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100

การวิเคราะห์ข้อมูล (1) วิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้น เพื่อให้ทราบลักษณะของกลุ่มตัวอย่างและลักษณะการแจกแจงของตัวแปร โดยใช้ค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสัมประสิทธิ์การกระจาย ค่าความเบ้ความโด่ง ของตัวแปรแต่ละตัวที่ใช้ในการทำนายพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงโดยใช้โปรแกรม SPSS ในการวิเคราะห์ข้อมูล (2) วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร เป็นการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณโดยใช้โปรแกรม SPSS และ (3) วิเคราะห์ตัวแปรที่สามารถทำนายพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ 2 วิธี คือ แบบใส่ตัวแปรพร้อมกัน (Enter) และแบบตัวแปรเป็นขั้นตอน (Stepwise) เพื่อให้ได้สมการทำนายพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

ผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมความรุนแรงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นพบว่า ตัวแปรการพบเห็นความรุนแรงในชุมชน (SOC) และตัวแปรการเปิดรับสื่อที่มีความรุนแรง (MED) มีความสัมพันธ์พหุคูณกับตัวแปรพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงเท่ากับ .87 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ตัวแปรการพบเห็นความรุนแรงในชุมชน (SOC) และตัวแปรการเปิดรับสื่อที่มีความรุนแรง สามารถอธิบายความแปรปรวนตัวแปรพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง (VIO) ได้ร้อยละ 76

เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้ง 4 ตัวแปรปรากฏว่า ตัวแปรพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงเป็นตัวแปรที่สัมพันธ์กับตัวแปรอื่นมากที่สุดหรือเกือบทุกตัว ส่วนตัวแปรการพบเห็นความรุนแรงในชุมชนเป็นตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับตัวแปรอื่นน้อยที่สุด (ตารางที่ 1)

ตารางที่ 1 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรในการทำนายพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง

ตัวแปร	VIO	FAT	MED	SOC
VIO (Violent Behavior)	1.00			
FAT (Family Attachment)	0.40	1.00		
MED (Violent Media)	0.66**	0.56**	1.00	
SOC (Community Violent)	0.87**	0.45**	0.68**	1.00

**P< .01,*P< .05

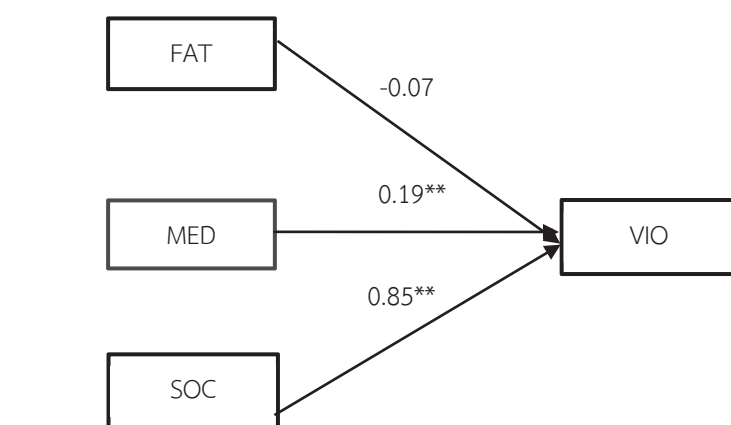
ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการทำนายพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง ด้วยวิธีการถดถอยพหุคูณแบบใส่ตัวแปรพร้อมกัน พบว่า ตัวแปรทั้ง 3 ตัว ความแปรปรวนของตัวแปรตามสามารถอธิบายได้ด้วยความแปรปรวนของตัวแปร

พยากรณ์ร่วมกันได้ร้อยละ 76 โดยตัวแปรการพบเห็นความรุนแรงในชุมชนสามารถทำนายได้มากที่สุด และน้อยที่สุดคือ ตัวแปรการเปิดรับสื่อที่มีความรุนแรง (ตารางที่ 2 และรูปที่1)

ตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณระหว่างตัวแปรทำนายพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงแบบใส่ตัวแปรพร้อมกัน (n=210)

แบบใส่ตัวแปรพร้อมกัน			
ตัวแปรทำนาย	b	SE b	β
Constant	0.11	0.25	-
FAT (Family Attachment)	-0.07	0.09	-0.03
MED (Violent Media)	0.19	0.07	0.14**
SOC (Community Violent)	0.85	0.05	0.79**
R square=0.76 R=0.87			

*P< .05, **P< .01

*P< .05, **P< .01

รูปที่ 1 โมเดลการถดถอยพหุคูณในการทำนายพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงแบบใส่ตัวแปรพร้อมกัน

ตัวแปรทำนายที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 2 ตัว ได้แก่ ตัวแปรการพบเห็นความรุนแรงในชุมชน (SOC) และตัวแปรการเปิดรับสื่อที่มีความรุนแรง (MED) เขียนสมการถดถอยพหุคูณได้ดังนี้

สมการถดถอยพหุคูณในรูปคะแนนดิบ คือ

$$\hat{Y}_{VIO} = 0.11 - 0.07_{FAT} + 0.19_{MED}^{**} + 0.85_{SOC}^{**}$$

สมการถดถอยพหุคูณในรูปคะแนนมาตรฐาน คือ

$$\hat{Z}_{VIO} = -0.03 Z_{FAT} + 0.14 Z_{MED}^{**} + 0.79 Z_{SOC}^{**}$$

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการทำนายพฤติกรรมความรุนแรงด้วยวิธีการถดถอยพหุคูณแบบใส่ตัวแปรเป็นขั้นตอนพบว่าตัวแปรที่ถูกเลือกเข้าสู่สมการมีเพียง 2 ตัวแปร คือ ตัวแปรการพบเห็นความรุนแรงในชุมชน (SOC) และตัวแปรการเปิดรับสื่อที่มีความรุนแรง (MED) เรียงลำดับการเข้าสู่สมการตามลำดับ

ในขั้นตอนแรก ใส่ตัวแปรการพบเห็นความรุนแรงในชุมชนเป็นตัวแปรที่หนึ่งผลการตรวจสอบในขั้นแรกปรากฏว่า ตัวแปรการพบเห็นความรุนแรงในชุมชนสามารถทำนายพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงได้อย่างมีนัยสำคัญทาง

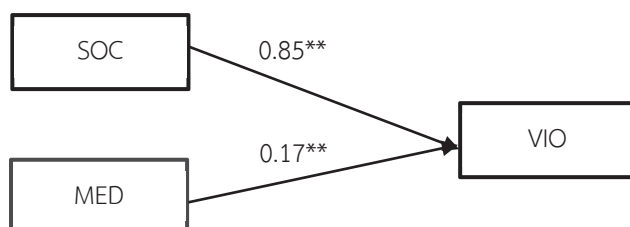
สถิติที่ระดับ .01 อธิบายความแปรปรวนของตัวแปรพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงได้ร้อยละ 75

ในขั้นตอนที่สอง ใส่ตัวแปรการเปิดรับสื่อที่มีความรุนแรง เป็นตัวแปรที่สองผลการตรวจสอบในขั้นตอนที่สอง ปรากฏว่าตัวแปรการเปิดรับสื่อที่มีความรุนแรงสามารถทำนายตัวแปรพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของตัวแปรพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงได้ร้อยละ 76 (ตารางที่ 3 และ รูปที่ 2)

ตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณระหว่างตัวแปรทำนายพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงแบบใส่ตัวแปรเป็นขั้นเป็นตอน

	ขั้นตอนที่ 1			ขั้นตอนที่ 2		
ตัวแปรทำนาย	b	SE b	β	b	SE b	β
SOC (Community Violent)	0.94	0.04	-	0.85	0.05	0.78**
MED (Violent Media)	-	-	-	0.17	0.07	0.12**
Constant	0.27	-	-	-0.03	0.16	-
R = 0.87 R square = 0.75				R = 0.87 R square = 0.76		

*P < .05, **P < .01

*P < .05, **P < .01

รูปที่ 2 โมเดลการถดถอยพหุคูณในการทำนายพฤติกรรมใช้ความรุนแรงแบบใส่ตัวแปรเป็นขั้นเป็นตอน

สามารถสร้างสมการถดถอยได้ดังนี้

สมการถดถอยพหุคูณในรูปคะแนนดิบ

$$\hat{Y}_{VOI} = -0.32 + 0.85_{SOC}^{**} + 0.17_{MED}^{**}$$

สมการถดถอยพหุคูณในรูปคะแนนมาตรฐาน

$$\bar{Z}_{VOI} = 0.78_{Z_{MAD}}^{**} + 0.12_{Z_{SOC}}^{**}$$

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ตัวแปรการพบเห็นความรุนแรงในชุมชนและตัวแปรการเปิดรับสื่อที่มีความรุนแรง (MED) มีความสัมพันธ์พหุคูณกับตัวแปรพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงเท่ากับ .87 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ตัวแปรการพบเห็นความรุนแรงในชุมชน (SOC) และตัวแปรการเปิดรับสื่อที่มีความรุนแรง ร่วมกันทำนายตัวแปรพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง (VIO) ได้ร้อยละ 76

อภิปรายผลการวิจัย

1. ตัวแปรทำนายในการวิจัยครั้งนี้มีความสัมพันธ์พหุคูณกับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ผลการวิจัยนี้มีทั้งสอดคล้องและไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน ดังนี้

1.1 ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์พหุคูณกับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น คือ การพบเห็นเหตุการณ์ที่รุนแรงในชุมชนและการเปิดรับสื่อที่มีความรุนแรง

การเปิดรับสื่อที่มีความรุนแรงมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เพราะนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เป็นวัยที่อยู่ในช่วงของวัยรุ่นซึ่งเป็นช่วงวัยที่มีความสนใจในสิ่งต่าง ๆ

สนใจในการรับชมสื่อ ซึ่งปัจจุบันสื่อต่าง ๆ นั้นสามารถเข้าถึงได้หลากหลายรูปแบบทั้งในรูปแบบ รายการโทรทัศน์ หนังสือการ์ตูน เกมคอมพิวเตอร์ หรือสื่อทางอินเทอร์เน็ต เมื่อการเข้าถึงสื่อต่าง ๆ ทำได้ง่ายไม่ว่าจะผ่านการอ่าน การฟัง การชม การเล่น เนื้อหาเรื่องราวต่าง ๆ ที่มีความรุนแรงนั้น Intaraprasert (2014) ที่ศึกษาอิทธิพลของสิ่งที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมความรุนแรงของเด็กและเยาวชนในกรุงเทพมหานคร พบว่า อิทธิพลของสื่อมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมความรุนแรงของเด็กและเยาวชน พบว่า สื่อที่เข้าถึงและใช้ประโยชน์เป็นอันดับแรก คือ โทรทัศน์ รองลงมา คือ อินเทอร์เน็ต และภาพยนตร์ เวลาเข้าชมสื่อแต่ละประเภทในหนึ่งวัน พบว่า สื่อที่มีการเข้าชมมาก ได้แก่ ภาพยนตร์ โทรทัศน์ เกมคอมพิวเตอร์ อินเทอร์เน็ตและโทรศัพท์เคลื่อนที่ ความรุนแรงที่อยู่ในสื่อด้านภาพ และเสียง อันดับแรก คือ ภาพยนตร์ รองลงมา คือ โทรทัศน์ และอินเทอร์เน็ต ความรุนแรงที่อยู่ในสื่อด้านเนื้อหา อันดับแรก คือ โทรทัศน์ รองลงมา คือ ภาพยนตร์ และหนังสือพิมพ์สอดคล้องกับ Commission of Free Youth and Seniors, Senate (2007) กล่าวว่า สาเหตุแห่งความรุนแรงประการหนึ่งเกิดจากสื่อที่ผลิตในรูปแบบต่าง ๆ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเรียนรู้ บุคคลอาจเรียนรู้การกระทำความรุนแรงจากสื่อในรูปแบบต่าง ๆ นาน ๆ เข้าจนกลายเป็นค่านิยมหรือความชินชาที่รู้สึกว่าการกระทำนั้นเป็นเรื่องปกติธรรมดา ไม่เป็นความผิดแต่อย่างใดโดยสามารถถ่ายทอดจากรุ่นหนึ่งสู่คนอีกรุ่นหนึ่งได้ เช่น ความรุนแรงจากสื่อสิ่งพิมพ์ ภาพยนตร์ ทีวี วิดีโอ เป็นต้น

การพบเห็นเหตุการณ์ที่รุนแรงในชุมชนมีความสัมพันธ์พหุคูณกับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เป็นนักเรียนที่อยู่ในช่วงวัยรุ่นเป็นช่วงวัยแห่งการเปลี่ยนแปลงในชีวิต ซึ่งมีความอ่อนไหวต่อสิ่งต่าง ๆ รอบตัว โดยเฉพาะอย่างยิ่งสิ่งที่ได้พบเห็นและสัมผัสอยู่เป็นประจำ การพบเห็นจากบุคคลใกล้ชิดและสภาพแวดล้อมรอบตัวที่มีการแสดงออกซึ่งพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง เช่น การทะเลาะวิวาท การทุบตี ชกต่อย ใช้กำลังในการตัดสินปัญหาอยู่เสมอนั้นจะทำให้เกิดการเรียนรู้และซึมซับพฤติกรรมนั้น ๆ และแสดงออกซึ่งพฤติกรรมเหล่านั้นอย่างไม่เกรงกลัวเพราะเห็นว่าพฤติกรรมความรุนแรงที่พบเห็นเหล่านั้นเป็นเรื่องปกติและกล้าจะแสดงพฤติกรรมออกมามากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของ World Health Organization (2002) ซึ่งกล่าวว่าความรุนแรงที่เกิดในสังคมนั้น เกิดจากการจับกลุ่มแก๊งวัยรุ่น การจัดหาปืน หรือ

สิ่งเสพติด การต่อสู้ระหว่างกลุ่มวัยรุ่น ตลอดจนการพบเห็นภาพของความรุนแรง และก้าวร้าว สังคมต่างคนต่างอยู่ รวมถึงกฎหมายในประเทศที่ปกป้องด้านสิทธิมนุษยชนต่ำ จึงทำให้การพบเห็นความรุนแรงและการแสดงออกซึ่งความรุนแรงการเลียนแบบพฤติกรรมที่พบเห็นในช่วงวัยรุ่นนั้นเกิดขึ้นได้ง่ายเนื่องจากวัยรุ่นเป็นที่มีความอยากรู้อยากเห็น และเป็นช่วงวัยที่ให้ความสัมพันธ์กับเพื่อนและสังคมรอบข้างมากกว่าช่วงวัยอื่น ดังนั้นการที่เด็กในช่วงวัยนี้พบเห็นภาพของเพื่อนร่วมกลุ่มหรือบุคคลในสังคมซึ่งแสดงออกถึงพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงอยู่เสมอจะทำให้เด็กเกิดการซึมซับถึงพฤติกรรมเหล่านั้นได้ดีและจะส่งผลให้แสดงออกมาซึ่งพฤติกรรมความรุนแรงออกมาได้อย่างสอดคล้องกับงานวิจัยของ Kotkumpa, Erawan & Boonchai (2012) ที่ศึกษาพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงในกลุ่มนักเรียนหญิงระดับมัธยมศึกษา พบว่า ลักษณะด้านสิ่งแวดล้อม ได้แก่ ชุมชนและโรงเรียนมีความเห็นว่าการใช้ความรุนแรงของนักเรียนเป็นพฤติกรรมปกติที่มีอยู่ในทุกชุมชน ไม่มีการจัดการแก้ปัญหาที่เด็ดขาด พฤติกรรมที่ทำก่อนดีกัน คือ การแต่งกายอย่างรัดกุม ร่วมกันตั้งกฎกติกา เช่น ตีกันตัวต่อตัว ห้ามรุมตี ห้ามถ่ายภาพ ห้ามใช้อาวุธ เป็นต้น ส่วนพฤติกรรมขณะดีกันมีการตบ ช่วน จิกผม กัด ด่าทอด้วยถ้อยคำที่หยาบคาย และมีการปฏิบัติตามกฎกติกาอย่างเคร่งครัด และพฤติกรรมหลังจากการดีกันจะมีการรวมกลุ่มเพื่อสนทนาในเรื่องราวที่เกิดขึ้น ไม่มีการแจ้งตำรวจ ไม่บอกผู้ปกครอง ไม่ไปโรงพยาบาล และคิดว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไม่รุนแรง

1.2 ตัวแปรที่ไม่มีความสัมพันธ์พหุคูณกับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น คือ ความผูกพันทางจิตใจกับครอบครัว

ความผูกพันทางจิตใจกับครอบครัว ไม่มีความสัมพันธ์พหุคูณกับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น อาจเนื่องมาจากนักเรียนซึ่งเป็นช่วงวัยรุ่น เริ่มเห็นความสำคัญของเพื่อน และความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนมากขึ้น บทบาทของครอบครัวจึงมีความสำคัญน้อยลง ในขณะที่ความคิดเห็น การชักชวนของเพื่อน ๆ หรือสื่อต่าง ๆ กลายเป็นสิ่งที่มีอิทธิพลต่อวัยรุ่นมาก ถึงแม้วัยรุ่นจะได้รับความรัก ความอบอุ่น การดูแลเอาใจใส่จากครอบครัวก็ตาม สอดคล้องกับแนวคิดด้านจิตวิทยาพัฒนาการชีวิตทุกช่วงวัย ตั้งแต่วัยรุ่น ถึงวัยสูงอายุ สอดคล้องกับ Worakleap (2009) ที่ศึกษาการตรวจสอบตัวแปรพฤติกรรมทำนายการใช้ความรุนแรงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งพบว่าความสัมพันธ์ระดับช่วงวัยความสัมพันธ์กลุ่มที่มีผลต่อพฤติกรรมของเด็กในช่วงวัยรุ่น

กลุ่มเพื่อนมีความสำคัญมากกว่าครอบครัวซึ่งพบว่าเด็กในช่วงวัยนี้ความสัมพันธ์และความสำคัญของครอบครัวจะลดน้อยลง จึงทำให้ความสัมพันธ์ทางจิตใจกับครอบครัวนั้นส่งผลต่อพฤติกรรมความรุนแรงของเด็กลดลงตามไปด้วย

2. ตัวแปรที่สามารถทำนายพฤติกรรมความรุนแรงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น คือ การเปิดรับสื่อที่มีความรุนแรง (MED) การพบเห็นเหตุการณ์ความรุนแรงในชุมชน (SOC) ซึ่งตัวแปรทั้งสอง ร่วมกันทำนายพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นได้ร้อยละ 76 สอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ของ (Bandura, 1986) ซึ่งกล่าวว่า การเรียนรู้ของมนุษย์ส่วนใหญ่เป็นการเรียนรู้โดยการสังเกตการกระทำของผู้อื่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งตัวแบบการกระทำจริง ๆ หรือการคบหาสมาคมในกลุ่มทำให้เอาค่านิยมและพฤติกรรมของบุคคลอื่นมาเป็นแบบอย่างในการปฏิบัติ สอดคล้องกับ Intaraprasert (2014) พบว่าอิทธิพลของสื่อที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมความรุนแรงในเด็กและเยาวชนในกรุงเทพมหานคร ซึ่งพบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลของเด็กและเยาวชน ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม ด้านสื่อเด็กและเยาวชน และสถานการณ์ในชุมชน มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมความรุนแรง

สรุป

ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมความรุนแรงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนมัธยมสิริวัณวรี ๓ ฉะเชิงเทรา คือ ตัวแปรการพบเห็นความรุนแรงในชุมชน (SOC) และตัวแปรการเปิดรับสื่อที่มีความรุนแรง (MED) ที่มีความสัมพันธ์พหุคูณกับตัวแปรพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงเท่ากับ .87 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ตัวแปรการพบเห็นความรุนแรงในชุมชน (SOC) และตัวแปรการเปิดรับสื่อที่มีความรุนแรง ร่วมกันทำนายตัวแปรพฤติกรรมการใช้ความรุนแรง (VIO) ได้ร้อยละ 76 ซึ่งอยู่ในระดับมาก ดังนั้นจึงสามารถนำปัจจัยตัวแปรการพบเห็นความรุนแรงในชุมชน (SOC) และตัวแปรการเปิดรับสื่อที่มีความรุนแรง (MED) มาเป็นหลักหรือแนวทางในการป้องกันและแก้ไขปัญหาพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงต่าง ๆ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนมัธยมสิริวัณวรี ๓ ฉะเชิงเทรา ผู้ปกครองนักเรียนและบุคคลที่สนใจนำไปใช้เป็นแนวทางในการดูแลและป้องกันเพื่อลดปัญหาการใช้พฤติกรรมความรุนแรงของเด็กและเยาวชนได้

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

จากการวิจัยพบว่า ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์พหุคูณ และสามารถทำนายพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงได้ คือ การเปิดรับสื่อที่มีความรุนแรง การพบเห็นเหตุการณ์ที่รุนแรงในชุมชน ดังนั้นจึงเสนอแนะดังนี้

1. ผู้ปกครอง ควรเอาใจใส่ ดูแล ตรวจสอบอย่างเข้มงวดในการเลือกชมรายการโทรทัศน์ การอ่านหนังสือการ์ตูน การเล่นเกมคอมพิวเตอร์ และการใช้อินเทอร์เน็ต จำกัดระยะเวลาในการใช้สื่อให้เหมาะสมและคอยให้คำแนะนำเกี่ยวกับสื่อที่ไม่เหมาะสม
2. หน่วยงานภาครัฐควรเข้ามามีบทบาทในการควบคุมเนื้อหาการนำเสนอสื่อต่าง ๆ อาจมีบทลงโทษอย่างจริงจัง
3. ผู้ปกครองควรให้ความสนใจ ดูแลการคบเพื่อนของนักเรียน คอยสอบถามเกี่ยวกับกลุ่มเพื่อน ชักชวนให้พากลุ่มเพื่อนที่คบหาที่บ้าน เพื่อทำความรู้จักและให้ผู้ปกครองได้รับรู้ถึงอุปนิสัยใจคอของเพื่อน
4. ครูควรเอาใจใส่และให้ความสำคัญในการติดตามพฤติกรรมของนักเรียน และหาแนวทางในการแก้ไข เพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของนักเรียนที่มีปัญหาได้อย่างเหมาะสม

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาในกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะแตกต่างจากการศึกษาครั้งนี้ เช่น นักเรียนในระดับประถมศึกษา นักเรียนระดับอาชีวศึกษา และระดับอุดมศึกษา เพื่อเปรียบเทียบผลที่ได้รับว่ามีความคล้ายคลึง หรือแตกต่างกันในด้านใดบ้าง มากน้อยเพียงใด เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาพฤติกรรมที่เหมาะสมกับบุคคลในช่วงวัยต่าง ๆ
2. ควรนำตัวแปรอื่น ๆ เข้ามาในโมเดลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ เช่น สภาพแวดล้อม บทลงโทษของนักเรียน ค่านิยม ความภาคภูมิใจในตนเอง เป็นต้น

References

World Health Organization. (2002). Factors that Lead to Quarrels among Grades 11 of Phayao School. Retrieved March 31, 2016, จาก http://natnutdream.blogspot.com/2013/02/blog-post_9266.html.

- Bandura, A. (1986). *A Social Cognitive Theory*. Englewood Cliffs, NJ: Prentice Hall.
- Commission of Free Youth and Seniors, Senate. (2007). *Violence Against Children, Women and the Elderly in the Family*. Bangkok: The Secretariat of the Senate. [in Thai]
- Hair, J. F., Jr., Black, W. C., Babin, B. J., & Anderson, R. E. (2010). *Multivariate Data Analysis* (7th ed.). Upper Saddle River, NJ: Prentice Hall.
- Hongthong, R. (2007). *The Geographic Information Database for Monitoring and Event Notification in Bickering among Vocational Students*, Min Buri District, Bangkok. [in Thai]
- Intaraprasert, S. (2014). The relationship between media influence and violent behavior of child and youth in Bangkok. *SDU Research Journal Humanities and Social Sciences*, 10(3), 17-36. [in Thai].
- Kotkumpa, U., Erawan, P., & Boonchai, P. (2012). The violent behavior in female student groups of secondary schools. *Educational Measurement Mahasarakham University Journal*, 17(1), 343-353. [in Thai]
- Kongpreepan, C. (2001). *Problem and Measures for Prevention and Controversy among Students of Industrial, Rajamangala University of Technology in Bangkok and Surrounding Areas*. M.I. Ed. Thesis, King Mongkut's Institute of Technology Ladkrabang. [in Thai]
- National Economic and Social Advisory Council. (2001). Violence in Thailand. Retrieved November 9, 2013, from [http://www.mwit.ac.th/~jat/contents/30102/30301_Violence in Thailand](http://www.mwit.ac.th/~jat/contents/30102/30301_Violence%20in%20Thailand.pdf). [in Thai].
- Taweewat, P. (1997). *Behavioral Method and Social Sciences*. (7th ed.). Bangkok: Charoenphon. [in Thai]
- Worakleap, A. (2009). The determination of variables to predict the violent behavior of high school students. *Research Metrology & Cognitive Science Journal*, 7(2), 67-80. [in Thai]